

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 grudnia 2012 r.,

sprawy T. N.

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 lutego 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 sierpnia 2011 r.

p o s t a n o w i ł:

- I. Oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;
- II. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 sierpnia 2011 r., T. N. został skazany – razem z oskarżonym G. S. – za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., popełnionego w dniu 25 marca 2008 r. w J., na karę 25 lat pozbawienia wolności.

Apelacje od tego wyroku w zakresie oskarżonego T. N. złożyli obrońca oskarżonego oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. W apelacji obrońcy oskarżonego, zaskarżającej wyrok w całości, zarzucono wyrokowi: błąd w

ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia (zarzut ten opisano w 11 *tiretach*), a także obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a w szczególności naruszenie art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k., a także naruszenie przepisu art. 410 k.p.k. Ponadto, zarzucono wyrokowi obrazę przepisu art. 445 k.c., art. 448 k.c. oraz rażącą niewspółmierność orzeczonej kary 25 lat pozbawienia wolności. Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie kary w niższym rozmiarze, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 9 lutego 2012 r., zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia co do oskarżonego T. N. utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu rażącą obrazę przepisów postępowania, mającą decydujący wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. „obrazę art. 410 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie całokształtu okoliczności, a w szczególności tych dotyczących obrażeń ciała u pokrzywdzonej B. R., co skutkowało przyjęciem wbrew treści protokołu oględzin i otwarcia zwłok, że oskarżony T. N. uderzył ją pięścią w twarz, następnie rozbitą butelką uderzył pokrzywdzoną w głowę, rozbijając ją, a następnie rozbitą butelką zadał jej uderzenie w okolice brzucha, a dalej, że przy użyciu fragmentu szkła pochodzącego z rozbitego uprzednio znicza usiłował poderznąć jej gardło, a gdy nie osiągnął zamierzonego celu odłam tego szkła włożył jej do ust i przy użyciu siły polegającej na nadeptaniu pokrzywdzonej nogą na twarz wbił go do jej gardła, pomimo że tym zakresie istniały rozbieżności pomiędzy zeznaniami świadka P. L., wyjaśnieniami G. S. a treścią protokołu oględzin i otwarcia zwłok;
2. obrazę art. 440 k.p.k. polegającą na nie rozważeniu w sposób należyty apelacji, podczas gdy przez Sądem I instancji zachodziły rażące naruszenia i uchybienia w ocenie dowodów z zeznań świadków: /.../, a także dowodu z protokołu oględzin i otwarcia zwłok, a nadto nie przeprowadzeniu dowodu z oględzin fragmentu szkła zabezpieczonego w szklanej próbówce i opinii biegłych lekarzy odnośnie mechanizmu powstania ewentualnych obrażeń na twarzy, głowie, brzuchu i nogach pokrzywdzonej.”

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy temu ostatniemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała oddaleniu jako oczywiście bezzasadna, w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. Rozpoznając kasację w granicach określonych treścią art. 536 k.p.k., stwierdzić należy, iż w sprawie tej brak jest powodów określonych w art. 439 k.p.k. To stwierdzenie pozwala na odniesienie się do postawionych zarzutów. Oba zarzuty są chybione i to w sposób oczywisty. Co do zarzutu obrazy art. 440 k.p.k. przez sąd odwoławczy, to przypomnieć, należy, że zwyczajnym środkiem zaskarżenia objęto całość rozstrzygnięcia co do skazanego T. N. W apelacji kwestionowano zarówno obrazę przepisów prawa procesowego dotyczących postępowania dowodowego, jak też poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Do wszystkich tych zarzutów sąd odwoławczy odniósł się w uzasadnieniu swojego wyroku, a skutkiem rozważenia zarzutów było utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. Nie mogło zatem dojść do naruszenia art. 440 k.p.k., skoro zakresem zaskarżenia objęto całość wyroku, a sąd odwoławczy w ramach takiego zakresu kontroli nie stwierdził, aby dokonana ocena dowodów i poczynione ustalenia faktyczne były rażąco wadliwe. To, że z nimi nie zgadza się autor kasacji, nie oznacza, iż doszło do obrazy art. 440 k.p.k. W istocie zarzut obrazy art. 440 k.p.k. jest oparty na twierdzeniu skarżącego, że w sprawie istniały rozbieżności w materiale dowodowym, a także co do tego, iż nie zostały przeprowadzone określone dowody, które mogłyby zmienić ocenę ustaleń faktycznych. Staje się więc jasne, że zarzut tak skonstruowany zmierza do ponowienia kontroli materiału dowodowego, a także ponownej weryfikacji poczynionych ustaleń faktycznych, w oderwaniu od dokonanej oceny przez Sąd II instancji, co w postępowaniu kasacyjnym nie jest możliwe. Kasacja nie może bowiem być rozumiana jako powtórnie prowadzona kontrola apelacyjna. Można w kasacji postawić tożsamy co w apelacji zarzut, ale tylko dla wykazania, że zarzut ten nie został rozpoznany, albo, iż rozpoznano go w sposób nierzetelny, bądź też, co ma miejsce w przypadku zarzutów obrazy prawa materialnego, że sąd II instancji dokonując kontroli w tym obszarze określony pogląd prawny, zdaniem autora kasacji błędny, zaaprobował i

przyjął jako własny. Tymczasem autor niniejszej skargi kasacyjnej nie wskazując jakie błędy prawne popełnił Sąd II instancji w toku rozpoznania sprawy odwoławczej, powielił i przeniósł swoje zarzuty z apelacji (obraza art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., a także błąd w ustaleniach faktycznych), a jedynie na potrzeby skargi kasacyjnej tak skonstruowany zarzut „nazwał” obrazą art. 440 k.p.k.

Podobnie rzecz ma się z zarzutem obrazy art. 410 k.p.k. Sąd Apelacyjny w toku postępowania odwoławczego nie przeprowadzał postępowania dowodowego, a zatem nie dokonywał oceny dowodów. W tej sytuacji sąd ten nie mógł dopuścić się obrazy art. 410 k.p.k. W ramach zarzutów apelacji kontrolował natomiast sposób przeprowadzenia postępowania dowodowego oraz trafność oceny poszczególnych dowodów. Skarżący w kasacji nie wskazuje, aby w tym właśnie zakresie, a więc także co do zeznań P. L., wyjaśnień oskarżonego oraz protokołu oględzin zwłok, Sąd II instancji zaniechał kontroli, czy też nie odniósł się w należyty sposób do zarzutów apelacji brak zarzutów obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.). Skoro zatem autor kasacji nie wykazuje w tym obszarze naruszenia prawa przez sąd odwoławczy, to postawienie ponownie zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. dowodzi, że zarzut ten nie ma charakteru zarzutu skierowanego pod adresem Sądu II instancji (art. 519 k.p.k.), a zmierza jedynie do ponowienia kontroli ustaleń faktycznych.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.